

Но ние доку що започвахме.
Не бѣхме още плакали, не бѣхме псували
сждбата си и тозъ животъ,
за който, въ сжщность, само бѣхме чували.

„Съп гармоника, съп моя частая!
Пей въдра, пей!“ С. Есенин

ХАРМОНИКАТА въ кжта се разтѣгаше,
накланяше се тъмниятъ таванъ,
ракиенъ огънь въ жилитѣ ти бѣгаше.
Шишето праздно е. — Хей, напълни го тамъ!...

Като че корабъ, кръчмата пжтуваше.
Навънъ дърветата, пияни, се люлѣха.
Една жена въвъ жгъла тжгуваше.
Другаритѣ ти пѣха.

Тжгувай, пий, — тъй старитѣ поети
прекарвали сж малкото си дни.
Издекламирай вехтитѣ куплети
и после пакъ на масата седни.

Далечъ, далечъ ракията отвежда,
отвежда до далечни брѣгове,
до носъ Добра Надежда, до надеждата
че ще напишешъ славни стихове,